

70 ЛЕТ
ОКТАБРЯ

155-1261
957

70 ЛЕТ
БЕЛЫЙ
ОКТАБРЬ
1987
ПОЧТА
СССР

Куда Київ, 54
вул. Желова 52
кв. 38

Кому Мандра Володимир
Андронович

Индекс предприятия связи и адрес отправителя
313020 харьковская

Н.Водолага
вул. Пионерская 3
Одесса

752054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

0123456789

Образец написания цифр индекса:

Внимание!

© Гознак, 1987. 25. 09. 87. З. 132650. ППФ Гознака.

Арт. 3202 р. Цена конверта 1 коп.

Художник Г. Лазарев

77

Прочитавши в газеті „Сільські вісті“
від 9/хІІ-88р. статтю „33^й голод“

мені здався, що я за ці хвилини
знову потрапив тій незабутній
„голод-33го“. А пройшло його
не одна. А можу сказати, що „ми“
бо ми були студентами і всі однаково
голодали. А це було в Польщі.

1932 рік уже приблизив до початку
голода, але ми ще не зовсім це
відчували, бо були не тільки дорослі,
не зовсім доходило до нашого часу.

А 1933 рік наша дів зрозуміли, що
трапилося. Ми-студенти одержували
по 0,4гр. хліба, після сіневих канікул
вмішали на практику до березня місяця
1933 року. Хліб в р-ні одержували менше ніж
по 0,2гр. Повернувшись з практики в
цього ж місяця холодно, голодно, кишині
заїдали, хліб одержували по 0,4гр. в
столові де харчувалося 7 р-т студентів
отківки студентів нашої на чоріг столової-
хоч надалі, бо хотіли обід з кетчупом

2

масляків, і інших коней яких мот бачили
 всім через місто Полтаву ситалими на
 м'ясокобінант, а на друге багато - грити
 на шертунку редка абсолютно нічим
 не помпачено, редка з нашими ситалими
 сиділи студенти бізнес-менеджменту
 з фаху будівельного інституту, та казали:
 Нічого, казали буде так гірко і ситалими,
 як нам оце. Ми те казали собі, нам стало
 цікаво, що так говорить, та казали, казали
 різанті від цих сів. Хорош, що студентів
 квінтка вбачю коштував в бачен. то ми ідемо
 на парчю, на парчю та швидше в пострів
 зігнувши за надихає, пальці своє накі-
 нени зверху ковдри студентської, а пальці
 у нас тільки не було - демісезонне - отак
 одігрівалися. Це те ми були молоді 17-18р
 коли одержали хліб 0,4гр. що поки дійде на
 зій повзе в свою кімнату, на повороті
 відпочиває і весь хліб з'їсть.

Одна студентка з нашої кімнати -
 франенко, пухляк знакала. Я з подружого
 абсолютно вмажково побачила її на базарі-
 торгує найкращим хлібом (0,4гр). Звичайно, ми на неї
 напали, тому нам цього не сказали?

Вона нам повідомила, що ген Винарков
побачила леонів з цукропекуну на базарі, 3
продавали хліб. Мишли й ми з подружжям
на другий раз продавари одне пайок 0,4 зр.
за 5крб., а одне пайок мишам собі і було у
нас по 0,2 зр. хліба в день. Так ми розбагатіли:
єдно 0,2 зр. хліба і 5крб. що те ми на ці 5крб. купували
на 1крб. 4 зрудочки цукру (пийний) ввечері
бабусі птергували на улицях міста. Міне
студентами мишли чутко, що в (цісім) стакані
кеширку замінне 0,1 зр. хліба, заварки не було.
В кафе мігало з мовою посудиною, то на отокан
набвюить повно кеширку.

Поружка здачу привезла примус, коситромо, на
базарі купували кукурудної манної каші
за 5крб. на базарі.

сипмендра була 35-40крб. леонів яксь підробили
хлібні карточки, щоб меншій кусок хліба одержати.
Так і ходили студентів в роздрід по магазинах,
там маннічку привезуть (з нагадаві) там
кнєвську ковбасу, там бодадевки з лкнєшев
серюкалами-пртєрні-так ставали вг гомоду.
Учили ці зрєні дішити і берєти.

У нас директор т-му був справний бивчович
чуткий, як казуть „чловєчний чловєк“ -
мартизан, ходив на коситєвєх або з цїпоткам.
Кам не отєвало сипмендї, р нікаш не відновєлєв
у дрємєлєзі 10крб.

В 1937 зорр. посадили де і чєлєр. Знало, що
наєлєх 2% студєнтів тєлє сажаєм, а поїлєм вичєрєлє.

4

Тепер відносно голоду взагалі.
Наші технікури дуврядом з театром і в
Логоані? Мудри на Чавтанний, або виходило
на цю ферму, звичайно на вулицю, то в скверчику
завжди можна було бачити людину з селом
мертвого, а цішою ціною морят-короткий
так і не роздубували для селі нічого.
Батьки своїх дітей кидали на станції,
щоб їх підбирали в дитячі дома і цим
спасали дітей від голодної смерті, бо
батьки бачили цінами зробили на станціях,
в селах, в поїздах пригородних. Дорога з
южного вокзала в Полтаві йшла недалеко
від технікуму і ми бачили щодня яким
робилим дітями по своєму всім дітям, а одна
пара діток і досі в очах залишилася.
Братик старше і був маленьку ескадрилку
за руку. Він була молодше 17р. тоді рева
і тепер вони (діти) в мене перед очима —
лишчу її плачу. Діток бачи в танці а
ментом вчаштовували і спасали від
голоду. Тодіти прийшов час прономи
в кокошах. Наш ЗТЄ курники було Логоан.
Нас послали в один із кокошів недалеко
від Полтави, де людей ми не бачили. Зовсім
мудрі хити і двері відкриті. Зараз наш

5

привозили хліб по 4чр., а поїтии црестали
привозити і ми так чекали, щоб хліб
попав скориу га хоч зерно варити і
діждасясь. Просито їм варене зерно і гану
раді були - поварам були свої студенти.
Поїтии приєздили військових з ВДТШ.
І так трудився поки убрал все в комосі.
Всього не емичу, Знаю, що на базарі торгу-
вали домашньою ковбасою і гану були
фінтлі поїтки. А взагалі можна
зробити з ленінградської блокадою - таке
було у 1933 році на Україні.
У мене вилеза бабуся згаду, брат був
підпущий - сина була з бчюв. Давіко вчирбовець
Педорга мала челоука в органах НКВД, товкі
наїокадержували і в неї хліба кусочки замиш-
мь, вона віддавала мені мід і шмо.
А відвозила до дому. Звичайно були страши
вешадки - все це був слухи, а можливо
і правде - ми вірили, а репр утвердять
не можна - бо ми були молоді.
Можливо є, що в нашіа не таке
важливе для цієї елети - шеморіасу. Все

6

все те фобіюєв нервничти і моги в рай час,
як могли так і масажувать або вешивати
і смаяти свою сійню. Хто зміг, а хто
ні! Ні!

Пробачте за помилки механічні і др.
Зже трудно за собою слідкувати.

з машаною Ольга Меродівна
Яценко

Одквітості оди,

Нводолача

Піонерська 3